

A black silhouette of a woman with short hair, wearing a sleeveless, form-fitting dress with a ruffled hem. She is holding a small, dark figure of a person in her left hand. The background is a solid red color.

osm

Radka Třeščíková

motto

Osm

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Třeščíková
Osm – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Radka Třeštíková

osm

Praha 2017

*Láska je jako voda,
cestu si najde.*

Obsah

SKORO KONEC

- Pocity viny / 9
Všichni ji mají rádi / 20

ZAČÁTEK

- Mokro v botách / 59
Deset měsíců / 68
Můj budoucí manžel / 77
Taková nějaká coura / 86
Špatné svědomí / 95
Bych pro tebe vraždil / 107
Ucházející pětka / 115
Nikdo nic neví / 123
Je to jen práce / 135
Nejlepší kamarádky / 146
Spočítat si jedna a jedna / 157

PROSTŘEDEK

- Když se to nakreslí, je to jasné / 165
Pár novinek / 181
Můžeš přijít? / 193

Za ruce / 203
Dolů z kopce / 219
Vánoce / 233
Překážky na srdci / 242
Prstýnek / 251
Nekonečně šílené / 267
Za chvíli se to stane / 281

KONEC

Všechno jako dřív / 293
Všechno je jinak / 305
Dárek / 319

ZAČÁTEK

Osm / 345
Tři měsíce a dvacet jedna dní / 353
Marilyn Tomešová / 359
Na stopě / 369

SKORO KONEC

Pocity viny

„Musíme ji přesunout,“ řekne vrchní sestra. Mluví hlasitě a rázně, jako když bičem mrská, protože přesně takhle ona mluví vždycky.

Primář zvedne oči od papírů. „Málem bych zapomněl. Kdy to vypukne?“ zeptá se tiše, přijde mu nevhodné mluvit nahlas v místnosti, kde někdo spí, nechce pacientku probudit, i když právě na její probuzení se tady čeká a nic by ho nepotěšilo víc.

„Ve čtvrtek.“

„Příští?“

„Ne, tenhle.“

Oba se zadívají směrem k lůžku. „Zítřa vás přesuneme, ano?“ rozhodne primář a bůhví proč připojí na konec své věty otazník. Jí je to přece jedno, kde bude ležet, jestli to tady potřebují vymalovat, tak ať si to vymalují, ona ty zažloutlé stěny stejně nevidí, oči má zavřené a působí klidně, jako by jen spala, aspoň Julie má ten pocit, když ji přijde s dětmi odpoledne navštívit. Drží ji za ruku a pořád přitom čeká, že ucítí na dlani pohyb jejích prstů, zašimrání, jen neznatelné, jako když slabý vítr pohladí skrz otevřené okno záclonu, ale ono vůbec neza-fouká. Julie přesto ruku nepouští a tiše vypráví o tom, co se stalo dnes ráno. Nic moc se nestalo, jenže sedět tady beze slov, to jí připadá divné, to sem přece ani nemusela jezdit, takže to málo, co se stalo, popisuje do těch nejmenších podrobností. Má obrovský pocit viny, i když ho přece nemusí mít, ona za to nemůže, ona nechtěla, ona má přece Míšu ráda, dokonce i teď, po tom všem, pořád jí má ráda, kdyby jí ráda neměla, tak by tady neseděla.

„Bruno rozbil hrneček, jeden z těch čtyř, co jsme si tenkrát společně koupili na trhu, pamatuješ? A Meda mu osolila čaj... schválně.“

„Já jsem mu nic neosolila, osolil si ho sám,“ brání se Meda.

„Pourquoi?“

„Protože je blbej.“

„Parlez français!“

„Proč?“

Julie mávne rukou, teď se tím nechce zdržovat, poslední dobou nemá na Medu nervy, poslední dobou nemá nervy na nic, všechno se to rozpadlo, všechno je rozbité. Jako ten keramický hrneček s puntíky, který už Julie nemůže nikde sehnat a nemůže ho ani slepit. Je to pryč.

„Mami, ona spí?“ zeptá se Bruno, sedne si k Míše na postel a zblízka si ji pozorně prohlíží, dokonce se prstem dotkne špičky jejího nosu.

„Ano, Bruno, spí, a slez z té postele, tohle se nedělá!“ okřikne ho Julie. Bojí se, že Míše odpojí nějakou důležitou hadičku. V pokoji něco pípne, ale snad to pípnout má, nezní to výhružně, prostě jen obyčejné pípnutí, stejně mu znovu přikáže, aby slezl, okamžitě!

„Proč na ni teda mluvíš, když spí? Dyť tě neslyší.“

Julie dá hlavu zamyšleně na stranu. „Já si právě myslím, že nás slyší.“

„To nechápu.“

„To nevadí,“ řekne Julie a pak si vzpomene na ty orchideje, co přinesla. Vstane, vezme je z parapetu, na který je odložila, a strčí ke třem růžovým růžím, co už jsou ve váze na nočním stolku, protože jiná váza než právě ta na nočním stolku tady není. Julie ji vezme a přesune na stůl, protože tady u okna je mnohem víc světla.

„Lidi v komnatu slyší,“ poučí zatím Meda Bruna a dodá, že jí to říkal táta, a táta to musí vědět nejlíp, táta ví o těchhle věcech všechno, táta ví všechno o všem.

Bruno se zarazí. „V jakém komnatu?“ Máma mu přece řekla, že Míša spí, a řekl mu to i táta, že až se vzbudí, tak bude zase v pořádku, že si potřebuje odpočinout a nabrat síly, že je nemocná, o komnatu nikdo nemluvil a co to vůbec je?

Meda protočí panenky, proč musí mít zrovna ona tak pitomého bráchu? „To je jako tendleten pokoj, přece.“

„To asi myslíš komnatu,“ zasměje se Julie.

„Jo, komnatu,“ zopakuje Meda. „Každá princezna ji má, a Míša je princezna.“

Juliina tvář na okamžik ztuhne. „To taky říkal táta? To o té princezně?“

Meda zavrtí hlavou, to jí nemusel nikdo říkat, to přece každý vidí, že Míša je princezna, a Bruno vykřikne, že už to konečně chápe, že je Míša zakletá, zakletá princezna. „Ona je zakletá, mami, že?“ ujišťuje se.

„Tak nějak,“ zašeptá Julie. „Parlez français entre vous!“

„Proč spolu nemůžem mluvit česky?“ diví se Meda.

„Protože tu francouzštinu za chvíli úplně zapomenete.“

„No a?“

„Jednou vás to bude mrzet.“

„To teda nebude,“ odsekne Meda.

„Ale bude.“

„Nebude.“

„Jdi radši na chodbu a ty taky, Bruno, já tam za vámi za chvíli přijdu,“ vyžene je Julie a do ruky dá přitom Medě peníze, někde tam určitě bude automat, tak ať si koupí něco k jídlu nebo k pití, jí je to dneska jedno. „Žádnou coca-colu,“ zavolá, než se za nimi zavřou dveře, takže zas až tak jedno jí to není ani dneska.

„Proč?“ zeptá se Julie nahlas, když v pokoji zůstane sama. „Dali jsme ti všechno... všechno,“ zopakuje a zní to jako výčitka. Michaela ji neslyší, anebo možná opravdu ano, ale potvrdit to nedokáže, ani nepatrným pohybem, ani hlesnutím. Ničím.

Julie se přesune o kousek blíž. „Bylo to tak hezké, měli jsme se přece fajn, a ty jsi to zkazila, úplně všechno... všechno!“ Zase to opakuje a zase to zní jako výčitka. „Nevím, jestli si vůbec přát, aby ses probudila,“ přiznává po chvíli ticha, ale pořád tady sedí, nemůže se přinutit k odchodu, pořád se na

Míšu dívá a pořád jí drží za ruku, dokonce si uvědomí, že jí přitom tečou z očí slzy, tak si je utře hřbetem ruky a hlasitě se vysmrká do papírového kapesníku. „Sakra, vidíš, co se mnou děláš?“ řekne a do třetice to zní jako výčitka, pak se ozve energické klepnutí na dveře a vejde Max. Vypadá překvapeně a našťvaně. Proč sem, sakra, Julie chodí, a ještě ke všemu sem tahá děti?

„Väntar du på mig?“ zeptá se.

Julie se otočí a je stejně překvapená jako Max. „Já, nebo ona?“

„Ty, samozřejmě.“

„Ne, na tebe tady opravdu nečekám.“

„To je škoda,“ usměje se Max a políbí Julii na tvář. Jakoby nic.

„Co tady děláš?“ zašeptá ona.

„Chtěl jsem ji vidět. Jak jí je?“

„Pořád stejně.“

„A tobě?“

Julie si sáhne na levou paži. „Myslíš tohle?“

„Myslím všechno.“

„Ta ruka už bolí míň.“

„Pak se ti na ni podívám,“ slíbí Max a přijde až těsně k Míši-ně lůžku. Ze všeho nejdřív zkontroluje monitor zobrazující srdeční frekvenci, krevní tlak, nitrolební tlak a mozkový perfuzní tlak, pak teprve se zadívá na spící Michaelu. Má chuť políbit ji na čelo, ale před Julií to nemůže udělat, proto předstírá, že ještě kontroluje intravenózní katétr, aby měl důvod se jí aspoň zběžně dotknout, pak si vezme druhou židli a sedne si k posteli, tak jako Julie. Sedí tam oba vedle sebe jako ve školní lavici, jako by je měl někdo oznámkovat. Jedničku za to, že přišli. Trojku za to chování předtím.

„Probudí se?“ zeptá se Julie po chvíli. Max to přece musí vědět.

„Doufám, že ano,“ řekne Max, a aniž by se na Julii podíval, dodá, že by to bylo pro všechny nejlepší.

„I pro mě?“

„Samozřejmě, jestli zemře, tak...“

„Nemluv o tom,“ zarazí ho Julie.

„Musí se probudit, prostě musí.“

„Viděls ty její vlasy?“

„Viděl, už předtím.“ Max jemně zatřepe hlavou, jako by některé věci z minulosti chtěl z myšlenek odehnat.

„A co na to říkáš?“

„Nic. Co bych na to měl říkat?“

„Jasně, ty nikdy nic neříkáš, nic neřešíš, a pak to dopadne takhle.“ Julie prstem našťvaně ukáže na Míšu.

„Takže je to moje vina? Fakt chceš, abych se cítil ještě hůř, než už se kvůli tomu cítím, sakra?“

Julie zavrtí hlavou a znovu se rozpláče.

„Nech toho, venku se ti cpou děcka čokoládou, a ty tady sedíš a brečíš. Pojd,“ řekne Max, vezme Julii za paži a vede ji na chodbu.

„Ona umřela?“ vyhrkne Meda vyděšeně, když vidí mámu, jak brečí, a tátu, jak ji podpírá, to by ji přece nepodpíral, kdyby Míša neumřela, a máma nebrečí skoro nikdy, takže jo, takže umřela...

„Neumřela,“ uklidní ji táta a pak navrhne, že si všichni zajdou na pizzu. Na hezký společný oběd. Jako dřív, jako rodina. Oni čtyři. Jako by se nic nestalo.

„Jóóó, pizza!“ křičí Bruno, i když si není jistý, jestli se mu po vší té čokoládě a coca-cole ještě vůbec vejde do břicha, Julie ho pohladí po rameni a pak všichni vyjdou z nemocnice ven na vzduch.

Honza se zastaví u dveří, ke kterým je dovedla staniční sestra, vezme za kliku, a pak se zarazí, nechce jít dovnitř s Alicí, chce být s Míšou zase sám, jako včera, jenže jak naschvál dnes potkal Alici přímo před pavilonem S1, takže jdou za Míšou spolu.

„Co je?“ zeptá se Alice a zní to rozzlobeně. Ona dobře ví, že Honza nechce jít dovnitř s ní, a není to žádná náhoda, že ho tady dnes potkala, ona tady na něj totiž čekala. Na recepci v posilovně jí nějaký holčičí hlas oznámil, že Honza má polední pauzu, a mobil měl vypnutý. Asi mi nechtěl lhát, říká si Alice, ale že by ji to potěšilo, to ji to teda nepotěší, všechno je to tak nějak na hovno, všechno je to jinak, než si na začátku představovala, že to bude.

„Nic,“ řekne Honza a zatuká, spíš jen ze slušnosti, jasně že nečeká, že by mu Míša řekla „dále“, pak oba vejdou.

Honza si rovnou vezme židli a přisune ji k Míšině posteli a Alice přistoupí ke stolku u okna, na kterém je váza plná kyttek. „Ty jsou od tebe?“ zeptá se Honzy a zní to jako výčitka, samozřejmě že jsou od něj, kdo jiný by Míše nosil růžové růže než právě on? A není to úplně jedno, co kdo komu přinesl? V porovnání s tím, že někomu v téhle místnosti jde právě o život, nejde přece o nic. Alice se trochu zastydí, ale nemůže si pomoci. „Ty jsou od tebe?“ zeptá se znovu o něco hlasitěji.

Honza se otočí a zavrčí hlavou, i když jo, jsou od něj, teda některé z nich, přinesl Míše tři růžové růže, ale teď je ve váze dalších pět orchidejí, to jí určitě přinesl ten chlap, a to Honzu tak rozzuří, že ve tváři úplně zrudne.

Lhář jeden ulhanej, Alice musí zatnout zuby, aby mu nevyadala. „Kdybys nekecal,“ obviní ho nakonec šeptem a dál to nekomentuje, co by z toho měla, kdyby to komentovala? Nechce se s Honzou hádat, chce být nejlepší ženská, chce, aby ji měl rád, aby ji měl mnohem radši než Michaelu! Vybalí z papíru malou slunečnici a strčí ji mezi všechny ty růže a orchideje, už to vůbec nevypadá hezky, na tak úzkou vázu je těch kyttek moc a vůbec se k sobě nehodí, ale přece si tu slunečnici zas neponese domů, Míša má stejně slunečnice nejradši, vždycky říkala, že se jí ta kytka podobá, že mají obě stejnou tvář, a teď, když si nechala ostříhat a odbarvit vlasy, už vypadá úplně jako ona.

„Proč si ty vlasy odbarvila?“ zeptá se Alice a přisune si židli

k Honzovi. I tihle dva tady sedí jako ve školní lavici. Jedničku za to, že přišli. Trojku za to chování předtím.

„Nevím.“

„Vůbec jí to nesluší.“

„Řešíš kraviny,“ oznámí jí Honza, vstane a jde k oknu. Nemůže vedle Alice sedět a zároveň se přitom dívat na Míšu, to prostě nedokáže.

„Mám tady sedět a mlčet?“

„Jo, to uděláš nejlíp.“

„To jsem teda vůbec nemusela chodit.“

Jo, tos nemusela, napadne Honzu, nahlas sice neřekne nic, ale to ani nemusí, Alice na něm vidí, co si právě myslí, a je jí jasné, že mu tady překáží, že Míša stojí nebo spíš leží dál mezi nimi dvěma, a dokud bude žít, tak mezi nimi bude stát nebo ležet, to je jedno, sakra, prostě mezi nimi bude. Měla by umřít, měla umřít rovnou a bylo by.

„Nebude ti vadit, když otevřu okno?“ zeptá se Honza po chvíli.

„Mně? Ne. Je tady strašně vydýchanej vzduch.“

„Je ti špatně?“

„Trochu.“

Honza udělá pár kroků k umyvadlu a do skleničky, která na něm stojí, do úplně čisté a netknuté skleničky, protože Míša nemá sílu vstát a dotknout se jí, nalije vodu. „Na, napij se, musíš hodně pít,“ pobídne Alici najednou tak starostlivě, ale on je starostlivý pořád, to akorát Míša odvádí jeho pozornost jinam, to ona může za to, že se jim všechno hroutí anebo se to spíš vůbec nedaří postavit, aspoň dvě kostky na sebe a potom třetí, nic víc.

„Díky,“ usměje se Alice, a když pije, tak se skrz dno vítězně dívá na Míšu.

„Je to lepší?“

„Je.“

„Nemám ti přinést něco k jídlu?“

Alice zavrtí hlavou, teď jíst nebude, ale Honza se přesto

zvedne a jde, když nemůže s Míšou mluvit, když se jí nemůže dotýkat, tak tady nemusí sedět, a s Míšou mluvit nemůže, nemůže nic, když tady sedí Alice. Sleduje každý jeho pohyb, jako by ho chtěla při něčem přistihnout, anebo spíš nechtěla.

„Kdyby ses neprobudila, bylo by to pro všechny jednodušší,“ řekne Alice, sotva Honza zmizí, a přitáhne si židličku blíž k lůžku. Dokonce při těch slovech chytí Míšu za ruku, přitom se to vůbec nehodí, držet ji zrovna teď tak pevně, když před chvílí řekla tamto. Dívá se na její strnulou tvář, která bez úsměvu vůbec není Míše podobná, a hlavou jí projíždí všechny ty společné roky, všechno to hezké, všechen ten smích a hrozně moc lásky a Alice to rychle odhání pryč, ona na tohle myslet nechce, ona přece udělala jen to, co udělat musela, a už to stejně nikdy nepůjde vzít zpátky, tak k čemu by jí ta lítost byla?

Dveře jemně vrznou a dovnitř někdo vejde, Alice čeká, že to bude Honza s jídlem, ale Honza to není, je to sestřička, která přišla Míšu umýt.

„Já počkám venku,“ zašeptá Alice – najednou šeptá, přitom doteď mluvila normálně nahlas – a pustí sestru k lůžku.

„Klidně tady zůstaňte. Vy jste její kamarádka?“

Alice se zarazí. „Ano.“

„To je od vás hezké, že jste přišla, ono se to nezdá, ale návštěvy napomáhají k uzdravení ze všeho nejvíc, můžete jí třeba pouštět oblíbenou hudbu nebo číst nebo vyprávět, cokoli. Jedna naše mladá pacientka – to už je dávno – se probudila, když jí její maminka nalíčila obličej. Možná to s tím vůbec nesouviselo, ale já si vždycky říkám, že spolu souvisí všechno.“

„Míša se nelíčila.“

„To byl jen příklad,“ usměje se sestřička a myje přitom Míše bezvládné paže, taky krk a celou horní polovinu těla, pak se jí snaží opatrně přetočit na bok, aby jí umyla i záda. Alice má pocit, že by měla taky něco udělat, nějak Míšu podržet, pomoci té sestřičce, bezvládné tělo musí být těžké bez ohledu na to, jak je Míša drobná, ale celou dobu tam jen stojí jak zařezaná a nemůže se hnout. Teď poprvé se rozbřečí.

Sestřička se ohlédne. „Promiňte, měla jsem tušit, že vás to tak sebere.“

Alice popotáhne. „Vy za to nemůžete.“ To já, to já za to můžu, chce se jí křičet a brečít dál, nemůže to zastavit, ta slaná lavina ji úplně zavalila a ona pod ní uvízla a neví, kde je nahoře a kde je dole, nemůže dýchat, v panice vyběhne na chodbu, tam se jí konečně udělá o trochu líp, o malinko.

„Něco se stalo?“ zeptá se Honza, úplně klidně a chladně, jako by čekal, až se to stane, až to skončí. V ruce drží celozrnný sendvič a banány v čokoládě, protože tyhle celozrnné věci má Alice ráda a banány v čokoládě jí poslední týdny pořád. Na pár vteřin tam s nimi zůstane stát úplně paralyzovaný smíšeným pocitem, který se nejvíc podobá úlevě. Je konec.

„Nic,“ škytne Alice. Nic se nestalo, anebo ne, všechno, stalo se všechno.

Honza vydechne. „Ježíš, já se lekl,“ řekne nahlas, snad aby přesvědčil i sám sebe, pak položí ty dvě věci Alici do klína a vydá se znovu za Míšou do pokoje, chce toho využít, že tam teď Alice není, chce být s Míšou aspoň na pár minut úplně sám, ale vevnitř je nějaká sestřička, co jí zrovna myje žínkou nohy.

„Dobrý den,“ pozdraví ho.

„Dobrý.“

„Vy jste taky kamarád?“

Honza se ohlédne ke dveřím, asi aby se ujistil, že tam za ním Alice nestojí a že jsou zavřené, pak zavrtí hlavou. „Snoubenec.“ Je to vůbec poprvé, co tohle vyslovil nahlas, a cítí se zvláště, zvláště hezky. Míša nikomu jinému patřit nebude, Míša je jenom jeho!

„To jsem nevěděla, že je Michaela zasnoubená, to je dobře.“ Sestřička se na Míšu usměje a pohladí ji po vlasech, pak obejde lůžko a snaží se ji přetočit na druhý bok.

„Já vám pomůžu,“ nabídne se Honza a rychle k lůžku přiskočí, vůbec se z toho nehroučí jako předtím Alice a v těch jeho dotecích je obrovská něha. Jemně přejíždí prsty po Míšině rameni, šeptá, že všechno bude zase v pořádku, a pak si

všimne, že má Míša vzadu za levým uchem malinké tetování. Ale Míša nikdy žádné tetování nechtěla a jehel se bála jak čert kříže.

„Hotovo,“ vydechne sestřička.

Honza nereaguje, myslí na to, co právě viděl.

„Už ji můžete pustit.“

„Pardon.“

„To je v pořádku. Nechám vás tady o samotě, ať si můžete povídat,“ řekne sestřička, posbírání svoje věci a odejde, ale pak se zas vrátí Alice, takže Honza vůbec neřekne Míše všechno, co jí říct chtěl, a stejně je z toho tetování tak vzteklý, že už jí to ani říkat nechce.

„Půjdem?“ navrhně Alice po chvíli ticha.

„Kam?“ zeptá se Honza zmateně, protože on vážně neví. Neví, co má dělat.

Alice se zvedne, teď už se opravdu naštvála. „Jestli chceš, tak si s ní zůstaň,“ prskne, ani se s Míšou nerozloučí a uteče pryč.

Honza ji doběhne až na parkovišti, protože on se přece s Míšou rozloučit musel. „Přestaň vyvádět,“ řekne a chytí Alici za paži. Nechce být v téhle chvíli sám, je o něco jednodušší být s někým.

Alice odemkne auto a chystá se nastoupit, ale Honza si ji k sobě přitáhne a políbí ji, takhle ji nepolíbil dlouho, možná nikdy. Alice je překvapená, ale mile, tak mile, že se nechá Honzou natlačit na zadní sedadlo a sama si zpod šatů dlouhých až na zem stáhne kalhotky, sice vůbec nemá náladu na sex, ale chce nad Míšou konečně vyhrát.

„Opatrně,“ hlesne, protože Honza zrovna moc opatrný není, chce Alici potrestat a taky chce potrestat Míšu, tu hlavně, jako by se už nepotrestala dost sama.

„Jel bych někam k moři, daleko,“ navrhně Honza cestou domů a přitom se upřeně dívá na silnici před sebou, na Alici ani omylem, znamená to teda, že chce odjet s ní, anebo chce před vším prostě jen zbaběle utéct?

„Tam bude krásně,“ řekne Alice, protože neví, co jiného v tuhle chvíli říct, jela by s Honzou klidně na kraj světa, ale po stehně jí něco teče a ona není schopná myslet na nic jiného než na to, jestli to není krev, jestli je všechno v pořádku. Míša tam leží s dírou po kulce v hlavě, může ještě vůbec všechno být v pořádku, nebo už je to v háji?

„O víkendu?“ mele si Honza pořád svoje.

„Co o víkendu?“

„Do Karibiku.“

„Se mnou?“

„Jasně že s tebou.“

„Tak jo,“ souhlasí Alice, sedne si na pravý bok a skrz bolest se usměje, pak si nenápadně sáhne mezi nohy, není to krev, tak jo, dobře, oba si potřebují odpočinout, potřebují vypadnout pryč, smazat celou minulost, jako by nikdy neexistovala, a začít žít nějak normálně. Jako pár, jako rodina. Oni tři.

Všichni ji mají rádi

„Tak co máme?“ zeptá se plukovník Malina a sedne si s ostatními ke stolu, pak se rozhlédne. „Uvaří mi někdo kafe? Šeredo?“

Bylo jasné, že zase požádá Ivanu, Ivana je tady jediná ženská, co na tom, že ví o případu nejvíc, zvedne se a jde.

„Díky.“

„No jo.“

„Tak co máme?“ zeptá se Malina znovu.

„Nic moc,“ řekne major Novotný, zmáčkne tlačítko na klávesnici a na plátně za jeho zády se objeví Michaela, usmívá se jako vždycky a všichni chlapi v místnosti si ji se zájmem prohlížejí.

„To je kost,“ neudrží se kapitán Karásek.

„Michaela Mrázová, dvacet pět let, narozená v Ostravě, vyrůstala v dětském domově, rodinu nemá žádnou, trvale bytem v Nuslích.“

„Dobře. Co dál?“

Major Novotný si odkašle a začne od začátku, protože Malina si většinou minulé hlášení nepamatuje, a pak se akorát zbytečně ptá. „Postřelena byla v sobotu ráno v Ďáblickém háji, na místě činu se našla střelná zbraň Glock, ráže devět milimetrů, registrovaná na Pavla Vrtilšku, hlášeno odcizení před dvěma týdny. Na zbrani se našly otisky Michaely Mrázové.“

„Na zbrani se našly otisky Michaely Mrázové?“ diví se Malina.

„Ano,“ potvrdí Novotný a pokračuje: „Ze zbraně bylo vystřeleno celkem třikrát, Michaela Mrázová byla zasažena jednou střelou do temene hlavy, a to ze vzdálenosti zhruba pěti metrů, nábojnice se našly dvě, každá z nich na jiném místě, tady jsou ta místa zaznačená,“ řekne a podá plukovníkovi fotografie z místa činu.

„Tu třetí tedy někdo vzal?“

Novotný kývne. „Pravděpodobně ano, my jsme to tam prohledali.“

„Dobře, díky. Jsou nějakí svědci?“

„Žádní. Tedy jen nějaký cyklista Josef...“ Novotný začne listovat papíry a do místnosti se zatím vrátí z kuchyňky Ivana.

„Kačírek,“ doplní. Před plukovníka Malinu postaví hrneček s kávou a krabici s mlékem, ví dobře, že on černé kafe nepije a že si do něj mléko rád lije sám. „Ale ten útočníka neviděl, objevil se na místě činu, až když bylo po všem, dokonce ani neslyšel výstřely, takže se to všechno muselo stát mnohem dřív. Michaelu Mrázovou našel ležet v trávě, obličejem nahoru, ale střelná rána šla dozadu do temene.“

„Mohla se otočit sama?“

Ivana vytáhne z kapsy kapesník a rychle se vysmrká. „V tom stavu těžko, navíc měla staženou kuklu.“

„Kuklu?“ ozve se Karásek.

„Běžeckou. Někdo ji na běhání používá.“

„Tu si přece mohla stáhnout sama ještě předtím, než se to stalo.“

„To těžko, je v ní průstřel a podle zdravotníků poskytoval Michaele někdo první pomoc.“

„Tak to byl asi ten Kačírek, ne?“

„Ten byl podle vlastních slov akorát schopný zavolat záchranku.“

„Takže se ji pokoušel zachránit ten, kdo na ni vystřelil?“ vmísí se do toho Malina.

Ivana pokrčí rameny, nechápe, proč by to dělal.

„Proč by to dělal?“ diví se i Karásek, ale ten se pořád diví všemu, tak je to jedno, když se mohl stát kapitánem někdo jako on, dokážu to i já, myslí si Ivana.

„Nevím,“ uzná Malina. „Byli jste se podívat v těch Nuslích?“

„Jasně. Bydlí tam její kamarádka Alice Tomešová, ale Michaela tam podle jejích slov nikdy nebydlela, měla tam akorát nahlášeno to trvalé bydliště. Momentálně bydlí na Žižkově.“

„Tam jste byli taky?“

„Jo, je to malý, ale celkem luxusní byt, pronajala si ho teprve nedávno a zaplatila na rok dopředu, v hotovosti.“

„To je dost neobvyklé. Nebylo to tomu majiteli trochu podezřelé?“

Novotný pokrčí rameny. „Ten byl nejspíš rád, že má prachy předem.“

„To je fakt. Co sousedi?“

„Nikdo o ní nic neví vzhledem k tomu, že tam bydlela jen krátce. Podle slov paní, co bydlí vedle v bytě, prý Michaela slušně zdravila, ale vypadalo to, že bude bordelářka,“ řekne Ivana.

„Bordelářka?“

„Ano, po stěhování nechala nějaké krabice na chodbě a taky tam nechávala pytle s odpadky, přitom popelnice je na dvoře, těch pár kroků by ji snad nezabilo, říkala ta paní.“

Malina mávne rukou, jako by odháněl mouchu, proč si Šeredová zapisuje tyhle blbosti, to fakt nechápe. „Nějaký partner?“

„V peněžence měla zastrčenou pasovou fotografii muže, to by mohl být její přítel, ale řekla bych, že se rozešli a ona si potom našla nové bydlení, podle majitele bytu nahlásila, že v něm bude bydlet sama.“

„Jo, to by mohla být stopa,“ kývne Malina. „Tohle udělal někdo, kdo Michaelu Mrázovou znal, to nevypadá na náhodný zločin nějakého psychopata. Co dál? Co práce? Potřebujem se o ní dozvědět co nejvíc.“

„Podle údajů v počítači to vypadá, že si hledala práci překladatelky ze švédštiny a...“

„Ze švédštiny?“

„Ano, měla tam otevřený životopis, švédština a francouzština, ale v době před tou nešťastnou událostí nejspíš žádnou práci neměla.“

„Neměla žádnou práci, ale nájem zaplatila na rok dopředu?“

„Jo. Divný, co?“

„Zkuste zjistit, kde přišla k těm penězům, vyslechněte majitele zbraně, toho... jak se...“

„Vrtiška,“ připomene Novotný.

„Jo, Vrtišku, a najděte toho chlapa z fotky. Šeredo?“

Ivana zvedne hlavu od svého poznámkového bloku. „Ještě kafe?“

Plukovník se usměje. „Ne. Budete na tom dělat s Novotným.“

„Vážně?“

„Jo, a nezbabrejte to. Zítra chci od vás obou další hlášení a nezapomeňte prověřit ten rasový motiv, novináři nám s tím nedaj pokoj.“

„Rozkaz!“

„Rozkaz.“

Malina rozpustí poradu a pokyne Novotnému, ať s ním jde na chodbu. Ivana tam zůstane sedět, neschopná uvěřit tomu, co se stalo. Její první skutečný případ. Ona to teda určitě nezbabrá, ona si dá záležet, ona bude lepší než Columbo, Poirot i Vacátko, lepší než Novotný, lepší než všichni, ona to vyřeší, a taky že jo, akorát jí to nikdo nebude věřit, protože je ženská, ne moc hezká a trochu tlustá k tomu.

„Co se tváříš?“

„Šereda? To jako vážně?“ zašeptá Novotný, ale Ivana ho stejně slyší, vždyť stojí s Malinou hned za dveřmi a ty jsou pořád otevřené.

„Hezká ženská by tě akorát rozptylovala, tu poslední, co jsem ti přidělil, sis vzal.“

„Co sem taháš pravěk?“

Malina mávne rukou. „Potřebuje se zaučit.“

„Ta potřebuje nejdřív zhubnout.“

„Tak si jděte spolu zaběhat.“

„Fakt vtipnej,“ odsekne Novotný a jde do své kanceláře.

Ivana ještě zaslechne plukovníka, jak se tomu přiblíže směje a volá za Novotným, že to nebyl vtip. Všechna ta radost z prvního případu je najednou pryč, najednou tady sedí jak

hromádka tlustého neštěstí, vytáhne z kapsy další kapesník a vysmrká se. Pitomý Novotný a pitomé jaro.

Novotný dorazí do autobazaru přesně v půl čtvrté, to je čas, na který si s Pavlem Vrliškou domluvil schůzku, a Pavel už tady na něj čeká. Zdáлки mávne a ukáže Novotnému, kde má zaparkovat.

„Tohle teď fasujete, jo?“ zeptá se Pavel a dívá se přitom na otlučeného forda.

„Ne, to je moje,“ řekne Novotný a z boční kapsy vytáhne odznak. „Major Novotný.“

„No jo, dyť já vím. Vrliška,“ řekne Pavel a podá majorovi ruku.

„Nezdržím vás dlouho.“

„Fajn, jde vo tu moji bouchačku, že jo?“

„Ano, o tu. Hlásil jste její odcizení před dvěma týdny. Odkud vám byla odcizena?“

„Z přihrádky.“

„Z přihrádky?“

„Jo. V autě.“

„A víte, že jako držitel zbraně jste povinen mít ji pod neustálou kontrolou a zabezpečit ji proti ztrátě a odcizení?“

„Jo, to už mi tam u vás řekli, hned jak jsem to hlásil. Budu z toho mít nějaký vopletačky, že jo?“

„Nějaký vopletačky z toho budete mít rozhodně,“ potvrdí Novotný. „Můžete mi říct, jak se to stalo?“

„To nevím,“ přizná Pavel. „Prostě jsem se tam podíval a ta bouchačka tam nebyla, tak jsem to nahlásil.“

„Ano, dvacátého března ve tři odpoledne.“

„Když to říkáte. Víte, já tu bouchačku s sebou nikam netaším, prostě ji mám tam v té přihrádce, kdyby něco, a vobčas zkontroluju, jestli tam je, jinak s ní nijak to... no nemanipuluju.“

„Takže ani nevíte, kdy přesně vám byla odcizena,“ řekne Novotný a zní to našťavaně, proč si ten debil pořizuje zbraň, když neví, jaké jsou s tím spojené povinnosti?

„Úplně na den přesně ne, no.“

„Můžu ten váš vůz vidět?“

„Jasně,“ řekne Pavel a přejde pár metrů na druhou stranu malého parkoviště, kde stojí jeho zlatý land rover.

„To je ono?“ zeptá se Novotný.

Pavel otevře dveře a pak přihrádku u spolujezdce. „Tady byla.“

„Ztratilo se vám z vozu ještě něco dalšího?“

„Ne.“

„Hlásil jste, že nedošlo k násilnému vniknutí.“

„Jo, to je pravda, to nedošlo, ani škrábaneček.“

„Jedí s tím vozem ještě někdo další?“

„To teda nejedí.“

„Ani manželka?“

„Ta má svoje, menší. Tydlecty velký krávy vona nechce řídit a já bych jí ho stejně nepůjčil.“ Pavel pohladí vůz po kapotě jako závodního koně po hřbetu.

„Chápu, a nepůjčoval jste to auto někomu dalšímu?“

Pavel na okamžik znejistí, ale toho si Novotný nevšimne, pak si odkašle a řekne, že ne.

„A chlapi tady z bazaru?“

„Ty by mi nic nevzali, to by jim strach nedovolil,“ zasměje se Pavel, ale vůbec to nezní, jako by to myslel z legrace, zjevně to myslí vážně.

Novotný vytáhne z vnitřní kapsy džínového saka fotku, a než ji Pavlovi ukáže, oznámí, že zbraní registrovanou na jeho jméno byl spáchán trestný čin. „Znáte ji?“

Pavel chvíli na fotku zírá, ale vlastně by na ni vůbec zírat nemusel, jasně že Michaelu zná. „Jo, to je Míša,“ řekne. „Počkejte, nechcete mi, doufám, naznačit, že todlecto souvisí s tou mojí ztracenou bouchačkou, že ne?“

„Ano, souvisí.“

„Ty vole,“ vydechne Pavel a rozhlédne se.

Novotného napadne, že Vrtiška chce možná utéct, a taky ho napadne, že by měl zavolat posily, ale Vrtiška nikam neutíká, pořád před Novotným stojí a tváří se zmateně, takže to Novotný nechá být, on pozná, kterou situaci zvládne sám, a tohle je jedna z nich.

„Odkud Michaelu Mrázovou znáte?“ zeptá se ho klidně.

„Co?“

„Odkud Michaelu Mrázovou znáte?“

Pavel zamrká, zadívá se na Novotného a po hrozně dlouhé době – aspoň Novotnému to tak připadá – řekne, že je to Honzova bejvalka. „Ale voni se rozešli v klidu, to si nic nedomejšlejte.“

„Já si nic nedomyšlím,“ zalže Novotný, protože si samozřejmě domýšlí kdeco, pak vytáhne z kapsy pasovou fotografii a ukáže ji Pavlovi.

Pavel kývne. „Jo, to je on.“

„Jeho celé jméno?“

„Jan Tomeš.“

„Znáte se dlouho?“

„S Honzou? Jo. Známe se vodjakživa.“

„Můžete být konkrétnější?“

„No... vodjakživa, jako vod narození myslím, naše mámy se seznámily v porodnici, v Podolí, jestli vám teda tahle informace může bejt co k čemu.“

„Jo, takhle. Takže se dá říct, že pana Tomeše znáte opravdu dobře,“ shrne to Novotný.

„To víte, že znám.“

„Stýkáte se často?“

„Jo. Docela jo. Každou středu na squashi a v pátek ráno v posilovně, nedávno jsme šli všichni na večeri.“

„Kdo všichni?“

„No, já se ženou a Honza s tvou svojí, když jsme teda měli hlídání, vona Žanetě není žádná chuva dost dobrá, vždycky sežene nějakou důchodkyni, asi abych ji nevojel nebo co, a pak

si stěžuje, že je jako staromódní, ty vole, bodejť by nebyla,“ směje se Pavel.

„Řekl jste ‚Honza s tou svojí‘, znamená to, že pan Tomeš se oženil?“

„Jo, praštil do toho, no.“

Novotný se zarazí a nalistuje ve svých poznámkách o pár stránek dozadu. „Nejmenuje se náhodou jeho žena Alice Tomešová?“

„Náhodou jo.“

„To je kamarádka Michaely Mrázové, že ano?“

„Jo, to je, nebo už asi ne, co já vím, ženský si tydlecty věci asi nevodpouštěj.“

„Myslíte skutečnost, že si vzala za muže jejího bývalého přítele?“

„Jasně, tudlectu skutečnost myslím.“

„Dobře, kdy jste viděl pana Tomeše naposledy?“ vyptává se Novotný dál a přitom v poznámkovém bloku zas rychle nalistuje dopředu na prázdnou stranu, tyhle věci si on potřebuje zapsat, ale tomu Vrtiškoví se zrovna v ruce rozezní mobil.

„Promiňte, tohle je hrozně důležitěj hovor, já to musím zvednout,“ omluví se Pavel a odstoupí pár kroků stranou, což vůbec nemusel, stejně řve tak, že ho Novotný slyší. „V pátek večer to budeš mít, jo... Říkám, že v pátek, seš hluchej? Kvě sedmička, stříbrná, jasně, chtěl jsi stříbro, máš stříbro, vole, když to slíbím, tak to dodržím, ne? V osm u tebe, čau.“ Pavel schová mobil do kapsy u kalhot a vrátí se k Novotnému. „Pardon, to byl jeden dobrej zákazník, von na svý věci nerad čeká.“

„Nic se neděje, řeknete mi tedy, kdy jste viděl pana Tomeše naposledy?“

„Ve středu na tom squashi, zas prohrál, pak jsme si dali pivko a šli domů.“

„V pátek ráno v posilovně jste se nesešli?“

„Ne. Musel jsem pro tu stříbrnou audinu do Německa.“

„A můžete mi říct, kde jste byl vy v sobotu dvacátého pátého března ráno mezi sedmou a devátou hodinou?“

„V sobotu, jo?“

„Ano, v sobotu pětadvacátého ráno.“

„Jo to kdybych... Počkejte, to jsem byl na Ladronce, Žaneta nás tam poslala.“

„Vás?“

„Jo no, mě se synem, chtěla si vod nás odpočinout, a prej že potřebuju pohyb... Vona to poslední dobou pořád řeší, že jsem jako tlustej, dřív jí to nevadilo.“

„Může vám to váš syn dosvědčit, že jste tam byli spolu?“

„To teda těžko, von mu ještě není ani rok, celou dobu chrněl, doma řve jak tur, ale sotva ho šupnete do kočáru, tak ticho... No moment, to jako potřebuju mít potvrzený, kde jsem byl?“

„Bylo by to pro vás lepší.“

„Jsem kurva podezřelý nebo co?“

„To jsem neřekl, tohle je standardní postup, potřebuju si jen ověřit pár skutečností,“ uklidní ho Novotný a pak si na něco vzpomene. „Z toho squashe nebo při jiné příležitosti, vezl jste pana Tomeše někdy svým vozem?“

„Honzu?“

„Ano, Jana Tomeše.“

„Jo, to asi někdy jo.“

„A věděl pan Tomeš, že máte v přihrádce zbraň?“

Pavel se zarazí a teď si toho Novotný všimne, že se zarazil, takže ano, věděl, a Pavel mu to vzápětí potvrdí, že tu zbraň Honzovi ukazoval, na tom přece nic není, to přece nic neznamená, a jestli prý teď Novotný myslí na to, že mu tu zbraň vzal Honza, tak to teda nevzal. „To je vyloučený.“

„Jste si jistý?“

„Dobrý večer,“ ozve se mladá holka na recepci.

„Dobrej.“

„Jdete na nějakou lekci?“

Novotný zavrtí hlavou. „Sháním Jana Tomeše, pracuje tady, ne?“

„Ano, pracuje, ale teď má zrovna hodinu, budete muset počkat.“

„Jak dlouho?“

„Dvacet minut.“

„Dobře, já počkám.“

„Dáte si kafe?“

Novotný mrkne na hodinky, je za dvacet minut sedm. „Jo, kafe si dám.“

„Můžete se zatím posadit tamhle na sedačku.“

Novotný se zadívá směrem, kam mu ta mladá holka ukázala, a rovnou tam jde. Přes prosklenou stěnu sleduje Jana Tomeše, který snaživě ukazuje svojí klientce – říká se tak těm ženským, co chodí cvičit? –, v jakém úhlu má mít paže a jak má vykopnout nohy, taková kravina, vážně je za tohle někdo ochotný zaplatit sedm stovek? Recepční přinese Novotnému kafe a dá mu ho rovnou do ruky, protože položit ho není kam.

„Tohle vážně stojí sedm stovek?“

„Co myslíte?“

„No, to cvičení s trenérem.“

„S Honzou?“

„On je v tom nějaký rozdíl?“

Recepční mu vysvětlí, že rozdíl v tom samozřejmě je, protože Honza je exkluzivní trenér a ten si bere za hodinu tisíc korun.

„A v čem ta exkluzivita spočívá?“

„Kromě cvičení radí i s jídelníčkem, má výborné výsledky, všichni jeho klienti výrazně zhubli už během několika málo měsíců.“

„To se nedivím, když dali všechny prachy za trenéra, tak asi neměli co žrát,“ uchechtne se Novotný s očima upřenými na Tomeše, tisícovka, to mě poser.

Přesně v sedm klientka docvičí a odejde, Novotný odloží hrneček a vběhne dovnitř, recepční na něj volá, že v téhle obuvi dovnitř nemůže, ale co by nemohl, už je tam.

„To máte hezkou práci, celý den koukáte na holky,“ prohodí zvesela.

Honza se ohlédne. „Nestěžuju si.“

„Major Novotný,“ představí se Novotný a vytáhne svůj odznak. „Máte chvílku?“

„Jo, už jsem skončil.“

„Vyšetřuju pokus o vraždu Michaely Mrázové.“

„Jo, jasně.“

„Manželka už vás o tom nejspíš informovala.“

„Ano, říkala, že jste u nás byli.“

Novotný si sedne na jednu z posilovacích lavic. „Můžu na tomhle sedět?“

„Jasně, kdyžtak se posunem.“

„Já už v posilovně nebyl, ani nepamatuju.“

Honza se usměje. „Můžu vás trénovat, jestli chcete.“

„Za tisícovku na hodinu, jo?“

„To jsou dneska v Praze už obvyklé ceny.“

Novotný v úžasu nadzvedne obočí. „Vážně? No, tak to mě teda dost mrzí, že jsem se dal k policii.“

„Práci můžete změnit vždycky,“ řekne Honza a utře si hřbetem ruky zpotené čelo, ale Novotný si není jistý, jestli takhle zpotený už byl, anebo se začal potit, až když ho začal vyslychat.

„To je fakt,“ hlesne. „Proč mi vaše žena neřekla, že jste manželé?“

„Nevím, asi jste se jí nezeptal.“

„Hm. Můžete mi říct, jaký je váš vztah ke slečně Mrázové, teda kromě toho, že jste si vzal její nejlepší kamarádku?“

„To se nesmí?“

Novotný zvedne obě dlaně. „Mně je to jedno.“

„Nejspíš si myslíte, že jsem nějaký hajzl, ale ono to... bylo to jinak.“

„Jo, vždycky je všechno jinak,“ vydechne Novotný vysíleně a vzdá pokus přitáhnout si kladku dolů za záda.

„Na začátek si tam musíte dát menší závaží,“ upozorní ho Honza, skloní se dolů k posilovací věži a začne váhu upravo-

vat. Je rád, že se chvíli nemusí na detektiva dívat, nebo spíš že se tak podezíravě nemůže chvíli dívat on na něj.

„To je dobrý, já to chtěl akorát po letech zas vyzkoušet, to nechte bejt.“

Honza se zase narovná. „Teď to zkuste, teď už to půjde.“

Novotný to zkusí a jo, jde to. „Tam je váha jak pro holky, ne?“

„Skoro,“ usměje se Honza. „Ale některý holky maj docela velkou sílu.“

„Jo, to jste mě uklidnil. Manželka nežárlí?“

„Ne. Proč?“

„Ta moje by žárlila. Ta žárlila na všechny ženský, na bejvalky nejvíc, našťástí už z ní bude brzo taky bejvalka.“

Honza neříká nic, neví, co na to říct, je mu jasné, že Novotný se mu nepotřebuje svěřovat se svými osobními problémy, že mu jde jen o to, aby z Honzy vytáhnul něco o Míše a o Alici, o tom, jak to mezi sebou měly, ale tu radost mu neudělá, aby mu na to skočil.

„Asi jste se dobře oženil.“

„To jo.“

„A váš vztah ke slečně Michaela Mrázové?“ zopakuje Novotný svoji původní otázku.

„Co s ním?“

„No, jaký je.“

„Žádný.“

„Žádný?“

„Jo... žádný.“

„Kdy jste se rozešli?“

„Nějak v zimě.“

„Od té doby jste se nestýkali?“

„Ale jo, bydlela u mě, než se odstěhovala.“

„Na Žižkov.“

„Jo.“

Novotný se podívá do svých poznámek. „Na konci února.“

Honza si znovu hřbetem ruky utře čelo, z toho detektiva začíná být nervózní. „No vidíte, dyť už všechno víte.“

„Kdybych věděl všechno, tak tady nejsem. Měla Michaela nějaké nepřátele?“

„Těžko. Ona byla hrozně veselá a milá, lidi ji měli rádi, snad až na moji mámu,“ dodá Honza, a hned vzápětí ho to mrzí, tohle říkat nemusel, toho se ten policajt okamžitě chytí.

„Vaše matka ji neměla ráda?“

„Moc ne.“

„Proč?“

„To se musíte zeptat jí,“ doporučí mu Honza, a vzápětí ho mrzí i tohle, on přece nechce, aby policajti otravovali jeho mámu, a oni ji teď určitě otravovat budou. „Myslím, že to bylo kvůli...“ Honza si ukáže na tvář, on to prostě nedokáže vyslovit nahlas, nikdy to o své mámě nahlas neřekl, protože když to vysloví, tak to bude ještě víc pravda, než už to pravda je.

„Jo, takhle,“ pochopí to Novotný. „A jiné nepřátele kvůli tomu neměla?“

„Občas měl někdo blbý kec, v tramvaji nebo tak, ale to byla spíš výjimka, ona byla, teda je, ona je hrozně krásná, tak to každý asi bral tak nějak líp, že je... trochu jiná,“ řekne Honza a pak se zadívá na hodiny na zdi.

„Pospícháte?“

„Slíbil jsem ženě, že nejpozději v osm budu doma.“

„Zůstáváte tady tak dlouho často?“

„Jo, pracuju každý večer, přes den jsou lidi v práci, tak musím... buď takhle pozdě večer, anebo brzo ráno, je to taková divná pracovní doba, no.“

„Chápu. Už vás teda nebudu zdržovat.“

„Díky,“ řekne Honza potěšeně a podá Novotnému ruku. Nakonec to nebylo tak hrozné, jak si myslel, nejspíš ho ani nepodezírají, když se ho nikdo neptá, kde byl v sobotu ráno. Nemusí mít z ničeho strach.

„Můžete mi ještě říct, kde jste byl v sobotu pětadvacátého března brzo ráno?“ zavolá na něj Novotný od východu.

Honza se zarazí a zůstane stát k Novotnému otočený zády, je to jen chvíle, ale těch pár vteřin stačí Novotnému k tomu,

aby si u Tomeše udělal vykřičník. „U mámy,“ hlesne Honza a podívá se Novotnému přímo do očí. Teď už se tomu nevyhne, teď už budou policajti vyslýchat mámu určitě.

„Takhle brzo ráno? Proč?“

„My tam občas přespíme, aby tam nebyla pořád sama.“

„My, tím myslíte vás a vaši ženu?“

„Jo, většinou tam jsme oba, jenže Alici není poslední dobou moc dobře, tak zůstala doma,“ přizná Honza.

„Aha. Takže jste tam byl s matkou celou sobotu?“

„To ne, odešel jsem zhruba v deset, v jedenáct mi začínal jeden trénink. Nachystal jsem mámě míchaná vajíčka s okurkama, co jsem jí přinesl, ona je moje žena sama zavařuje a mámě hrozně chutnají, jsou vážně dobré.“

„To vám věřím.“

„Pak jsme se společně najedli a já jsem jel do práce, můžete si to ověřit tady na recepci.“ Honza ukáže na Moniku, která stojí za sklem, a usměje se na ni. Kdyby tady byla Ivana, přišlo by jí podezřelé, že se čerstvě ženatý chlap takhle usmívá na cizí ženskou, ale Novotný tohle neřeší, ten potřebuje jasné důkazy a na spekulace kašle.

„Jo, to já vám věřím, mně jde spíš o ten čas mezi sedmou a devátou, to jste tedy konkrétně dělal co?“ připomene mu.

„To jsem konkrétně spal.“

„A maminka? Ta taky konkrétně spala?“

„Taky.“

„A kde vlastně maminka bydlí?“

„V Ďáblicích,“ přizná Honza, protože lhát nemá smysl, stejně by si to zjistili, a bylo by to akorát horší.

„To je ale náhodička,“ řekne Novotný podle očekávání a do zápisníku si k Honzovi přidá další velký vykřičník.

Ivana zazvoní na zvonek s nápisem *Alice Martínková a Michaela Mrázová* – proč si to Tomešová ještě nepřešla? – a rychle se

vysmrká, aby pak nemusela smrkat, až bude uvnitř. Po chvíli se ozve hlas paní Tomešové, říká, že má podržet kliku a pak zatlačit, Ivana drží a pak tlačí, ale dveře se jí stejně otevřít nepodaří.

„Musíte chvílku počkat,“ poradí jí muž, který stojí kousek stranou. Ivana počká a pak zatlačí znovu. „Děkuju. Jdete taky dovnitř?“

Muž zavrtí hlavou. „Ne, já tady čekám na syna, ona bejvalka nechce, abych si pro něj jezdil nahoru, nejspíš tam někoho má.“

„Aha,“ řekne Ivana a cítí se trochu divně, že jí to ten cizí chlap vypráví, jí do toho přece nic není, zavře mu dveře před nosem a běží k výtahu. Až u něj si uvědomí, že neví, v jakém patře Tomešovi bydlí, a i kdyby to věděla, tak stejně musí po schodech, protože když bude pořád jezdit výtahem, tak nezhubne nikdy. První, druhé, třetí patro, tam potká ženskou s malým klukem, až ve čtvrtém na ni čeká Alice Tomešová.

„Dobrý den,“ pozdraví ji.

Ivana z batohu rovnou vytáhne policejní odznak, občas na něj totiž zapomíná, tak aby se jí to nestalo znovu, je to takový nezvyk – když dělala u měšťáků, tak nic ukazovat nemusela. „Poručík Ivana Šeredová,“ představí se a sotva přitom popadá dech, odznak dá Alici přímo před oči.

„Pojďte dál.“ Alice uhne stranou, aby pustila Šeredovou dovnitř, chudinka, s takovým jménem a vzhledem to asi nemá jednoduché. „Nebude vám vadit, když se zujete? Dám vám bačkory.“

„Nebude,“ vydechne Ivana a sundá si tenisky, ani se přitom nesehne, nechá je zašněrované, jen levou skopne o pravou, sice se tím ty boty ničí, to vám řekne každý, Ivanina máma určitě, ale je to pohodlnější a rychlejší a Ivana se po tom výstupu nechce chvíli vůbec hýbat.

„Já jsem nikdy návštěvy nezouvala,“ omlouvá se Alice, zjevně se kvůli tomu cítí trapně. „To Honza, můj muž, ten je zvyklý na pořádek.“

„To je dobrý, já mám taky ráda v bytě čisto,“ zalže Ivana, protože bordel u ní doma stejně nikoho nezajímá.

„No, Honza až moc, ale to je jedno. Posadte se, nemáte hlad? Já jsem teď dodělala salát.“

„Ne, díky,“ odmítne Ivana, hlad sice má, ale nechce ve službě jíst, to se přece vůbec nehodí, nejsou dvě kamarádky, co si zašly na oběd, ona tady vyšetřuje pokus o vraždu a paní Tomešová by mohla být podezřelá, takových vražd ze žárlivosti už Ivana viděla, detektivní seriály jsou jich plné. „Proč jste majorovi Novotnému neřekla, že vaším mužem je bývalý partner Michaely Mrázové?“

„Neptal se mě na to,“ odvětlí Alice klidně a vzdálí se do malé kuchyňky, která je s obývacím pokojem spojená, vlastně je to jen jedna místnost, ale je zajímavě rozčleněná barem, takže to působí jako místnosti dvě. „Já když teď nejím pravidelně, tak je mi potom hrozně špatně!“ zavolá a po chvíli přinese do obýváku velkou mísu plnou salátu a dvě malé misky k tomu.

Ivana má teď ještě větší hlad, než už měla. „Doufám, že nám nezatajujete další důležité informace,“ řekne tak trochu zbytečně a posune se od toho salátu kousek stranou, aby se na něj nemusela pořád dívat. Sedí teď těsně vedle velké plyšové kočky, kterou tady mají Tomešovi nejspíš místo polštáře. „Hezká kočka,“ pochválí ji jen tak mimochodem, jí na té kočce houby záleží, potřebuje navodit atmosféru, ve které se paní Tomešová rozmluví, když si to nacvičovali ve škole, tak to všechno působilo tak nějak snáz, rozhodně se tam nikdo nerozbrečel jako teď Tomešová.

„Stalo se něco?“ diví se Ivana a z kapsy vytáhne balíček papírových kapesníků, má alergii skoro na všechno a na pyly nejvíc, takže je s sebou teď nosí pořád.

Alice se vysmrká a tváří se hrozně nešťastně, Ivanu napadne, že jí nejspíš nějaká kočka umřela nebo tak něco, ale jestli to nesouvisí s případem, tak jí do toho vůbec nic není a s případem to nesouvisí rozhodně, i když ve škole se učili, že pro-
věřovat se má úplně všechno.

„Měla jste kočku?“

Alice mlčí, kouká někam do blba a pak skoro neznatelně kývne, takže jo, takže měla kočku a ta kočka umřela, ale s případem to určitě nesouvisí, je zbytečné do téhle rány dál štoupat. „Promiňte, to mě mrzí,“ omluví se Ivana, i když ve skutečnosti ji to nemrzí vůbec, upřímně, je dost ráda, že tady žádná živá kočka není.

„To je dobrý, mě teď rozbřečí i reklama na prací prášek.“

„Aha,“ řekne Ivana na znamení, že chápe, ale nechápe vůbec nic. Děti nemá, nečeká a neplánuje, takže podobné narážky ani chápat nemůže, jen když teď ví, že tady v bytě byla kočka, spustí se jí ještě větší rýma než předtím, svědí ji oči a taky ve vlasech.

Alice zatím v klidu nandává salát a ptá se, jestli je v tom případě něco nového, jestli už zjistili, kdo to Míše udělal. „Taková hrůza,“ vydechne.

Ivana si není jistá, do jaké míry by ji měla seznamovat s případem, takže ji radši neseznamuje s ničím a říká, že nic nezjistili, pak se zadívá do svého poznámkového bloku, do kterého si vypsala otázky, co musí paní Tomešové položit, snaží se přitom nemyslet na všechny ty hnusné alergeny všude kolem, a tu první otázku přečte. „Mohla byste popsat váš vztah ke slečně Michaelé Mrázové?“

„My... byly jsme kamarádky. Nejlepší kamarádky. Míša byla jako moje mladší sestra, starala jsem se o ni, pomáhala jsem jí... byly jsme takové spřízněné duše, jestli mi rozumíte.“

„I potom co jste si začala s panem Tomešem?“ zeptá se Ivana celkem zostra, nemá náladu se s paní Tomešovou moc babrat, chce to rychle ukončit a vypadnout, i kdyby se neměla nic pořádného dozvědět, protože sedět na pohovce plné chlupů, to ona nemůže, musí se postavit, prostě musí, i když to teď vypadá, že chce mít nad paní Tomešovou navrch, a Alice kvůli tomu zbystří a dává si pozor na každé svoje slovo.

„Ne, pak už ne. Tím se to pokazilo,“ řekne a buď ji to váž-

ně mrzí, anebo to dobře hraje, ale takhle dobře by to snad nehrála.

Ivana má chuť zeptat se Alice, co ji vedlo k tomu, že si vzala za muže kluka své nejlepší kamarádky, ale tak nějak tuší, že ani do tohohle jí nic není, i když s případem by to možná tentokrát souviset mohlo. Chvíli nad tím přemýšlí a pak to nechá být, co by ji k tomu asi vedlo? Prostě se do Tomeše zamilovala, to se stává.

„Opravdu si nedáte?“ zkusí to znovu Alice a nabere si do misky další porci salátu.

Ivana zavrtí hlavou.

„Ani trochu? Je v tom i kuře.“

Kuře! Ach jo, mňam. Ivana měla za celý den jenom jeden plátek slunečnicového chleba, tak tenký, že by přes něj viděla, jak se Novotný na její dietní plán posměšně tváří, ale stejně zavrtí hlavou. „Jste moc laskavá, ale já jíst nebudu. Kdy jste viděla Michaelu Mrázovou naposledy?“

„Bylo to nějak před čtrnácti dny, ale přesný den nevím, já si tyhle věci nepamatuju, leda bych to měla v diáři.“

„A můžete se do něj podívat? Do toho diáře.“

„Samozřejmě.“ Alice odloží misku, utře si pusku do ubrousku a pak odejde do vedlejšího pokoje, dveře jsou pootevřené, ale jen malinko, je to jen takový úzký pruh, kterým se toho moc vidět nedá, ale Ivana přesto rozezná, že na posteli leží kufr, Ivana je možná tlustá, ale vidí dobře. Alice se někam chystá?

„Zrovna jsme jeli koupit postýlku,“ říká si Alice spíš sama pro sebe a listuje svým růžovým bločkem. Než si sedne zpátky do křesla, tak to najde. „Tady, devatenáctého března, pozvala jsem ji na kafe, abych jí konečně řekla o mně a o Honzovi, víte, my jsme si říkaly všechno, nechtěla jsem jí pořád lhát a Honza jí to říct nechtěl.“

„Někam se chystáte?“ zeptá se Ivana.

Alice se ohlédne zpátky k ložnici. „Ano, na dovolenou.“

„Na dlouho?“

„Na dva týdny. Na Svatou Lucii. Je to problém?“

Ivana zavrtí hlavou, i když si není jistá, jestli by to neměla nejdřív zkontrolovat s Novotným, jestli zrovna nepovolila jedné podezřelé útěk, nebo spíš dvěma podezřelým, ale Novotný se s ní o případu vůbec nechce bavit, on se s ní nechce bavit vůbec o ničem, tak proč by mu měla volat? „S Michaelou jste se tedy viděla naposledy devatenáctého,“ přečte si po sobě ze svého diáře.

„Ano.“

„A váš muž?“ ptá se a přitom se rychle poškrábe na obou předloktcích a taky vzadu na krku a odkašle si, začíná se jí špatně dýchat.

„Co s ním?“

„Jak často se s Michaelou vídal on?“

Alice se ošije, tohle téma je jí zjevně nepříjemné. „To netuším, já jsem ho nekontrolovala, víte, oni spolu byli hrozně dlouho, potřeboval si to všechno srovnat v hlavě, chápejte, Míša u něj až do března bydlel, nebylo to jednoduché období pro nikoho.“

„Chcete tím říct, že ten jejich rozchod neproběhl hladce?“

Alice si vybaví Honzovu tvář celou od krve. „Ale jo, proběhl.“

„Dobře. Podle našich informací byla Michaela Mrázová bez práce, ale přitom zaplatila za nájem svého bytu v hotovosti na rok dopředu, nevíte, kde ty peníze vzala? Je to docela velká částka.“

Alice pokrčí rameny. „Míša přece měla práci, tak si je asi vydělala.“

Ivana se znovu rozkašle a omluví se. „Prosím vás, kde tady máte záchod?“

„V předsíni druhé dveře vpravo.“

„Díky.“ Ivana odběhne a na záchodě v batohu horečně hledá svoje antihistaminika a když je rozkouše, udělá se jí líp. Sklopí prkýnko, sedne si na něj a čeká, až ten záchvat alergie ustoupí, přitom se dívá na protější stěnu, na nástěnku plnou fotek. Alice formuje z hlíny vázu, Alice na lezecké stěně, Alice

na záchranářském kurzu, Alice s kočkou, svině chlupatá, Alice v posilovně, Alice cvičí, Alice kreslí, Alice tancuje, vypadá to, že Alice dělá úplně všechno, těsně před odchodem Ivana zavadí očima o jednu fotografii někde uprostřed, Alice je na střelnici a pyšně ukazuje na papírovou postavu muže, kterého právě rozstřílela na cimprcampr.

„Říkala jste, že Míša měla práci?“ připomene jí Ivana, když se vrátí do obýváku.

„Ano, pracovala jako chůva v jedné rodině, můžu vám dát na ně kontakt.“

Ivana si vezme tužku a zapíše si adresu, kterou jí paní Tomešová nadiktuje, přitom myslí na to, jakou bude mít major radost, že má aspoň něco, protože jinak z tohoto výsledku nemá – kromě divného pocitu – vůbec nic.

„Můžete mi ještě říct, kde jste byla vy v sobotu dvacátého pátého března mezi sedmou a devátou hodinou ráno?“

„To je ten den, kdy Míšu postřelili?“

„Ano, to je ten den.“

„Jak to někdo může udělat, takovou hrůzu,“ vydechne Alice dramaticky, až příliš dramaticky, napíše si Ivana a pak zopakuje svoji otázku.

„Doma, nebylo mi dobře, tak jsem spala, probudila jsem se až kolem desáté, když na mě dole před vchodem zvonila policie, vůbec jsem nechápala, co se stalo, taková hrůza,“ zopakuje Alice stejně dramaticky jako předtím.

Ivana čeká, jestli se teď neobjeví v očích Tomešové slzy, ale neobjeví se tam nic, ani jedna, pokus o vraždu nejlepší kamarádky není holt reklama na prací prášek.

„Dáte si kafe? Nebo čaj?“ zeptá se Julie, když se ten detektiv posadí u ní v kuchyni.

„Díky, voda bude stačit.“

Julie se natáhne nahoru do kredence pro skleničku a sotva

slyšitelně zasyčí bolestí, ale Novotný to přesto zaslechne, ten má oči i uši nastražené tak, že mu neunikne vůbec nic.

„Něco vás bolí?“ zeptá se.

„Pořád něco,“ mávne rukou Julie a napustí do skleničky vodu. „Z kohoutku... nevádí?“

„Jasně že ne.“

Julie postaví skleničku na stůl a pak se otočí směrem k obývacímu pokoji, odkud se ozývá hlasitá hudba. „Medo, můžeš to, prosím tě, ztlumit?“ zavolá.

„To neřešte, já mám taky děti, jsem na kravál zvyklý,“ usměje se Novotný a pak se rozhlédne. „Takovou kuchyň jsem si vždycky přál.“

„Vážně? Mně pořád přijde taková studená, vůbec se mi tady nevaří dobře.“

„Já to mám rád, čistý, praktický, žádný serepetičky všude možně.“

„Můžu vám dát číslo na tu slečnu, co to dělala, jak ona se jmenovala...“

Novotný mávne rukou. „To není důležité, já si teď hlavně musím najít nový byt.“

„Jo tak. Medo!“

„Nechte to být... vážně.“

„K tomu ji přivedla Michaela... myslím jako k hudbě, ona pořád zpívala a tancovala, bylo tady díky ní pořád veselo.“ Julie se na okamžik zasní a pak rychle zamrká, jako by chtěla zahnat slzy, aspoň Novotný má z toho takový pocit, ale možná to na něj jen hraje. Ženský jsou schopný se rozbrečet, kdykoliv se jim to hodí, ta jeho brečí u soudu pořád.

„Víte, co se jí stalo?“ zeptá se a zní trochu otráveně, protože myšlenky na rozvod mu vždycky zkazí celý den.

„Ano, něco málo z novin.“

Novotný vytáhne zápisník a tužku. „Jak dlouho u vás pracovala?“

„Zhruba tři čtvrtě roku.“

„Na plný úvazek?“

„Ano, trávil tady hodně času, někdy tu byla od rána do večera, tomu samozřejmě odpovídalo finanční ohodnocení.“

„Myslíte, že měla důvod hledat si jinou práci?“

Julie pokrčí rameny. „To nevím, nikdy si nestěžovala, byla jako člen rodiny, všichni jsme ji měli moc rádi... pořád máme.“

„Takže jste mezi sebou neměli žádné spory?“

„Občas kvůli nějaké drobnosti... nic zásadního.“

Novotný si rychle něco napíše a pak zvedne hlavu. „Kdy jste viděla Michaelu naposledy?“

„Před pár dny, v nemocnici. Víte, můj muž je doktor, zjistil, kde Míša leží.“

„Aha. A předtím?“

Julie se zamyslí a do kuchyně zatím vběhne Bruno, shání se po něčem k snědku. „To dítě nás jednou sní,“ omluví se Julie Novotnému a jde Brunovi ohřát párek, který si nadiktoval, pak ještě bude muset pracně udělat vařečkou díru do rohlíku, protože od té doby, co se přestěhovali do Čech, trvají děti na tom, že budou mít ten párek do rohlíku strčený, dřív by je to ani nenapadlo.

„Kdo to je?“ diví se Bruno, zatímco se ten jeho párek vaří v hrnci, a dívá se přitom na Novotného.

„Qui est-ce!“ opraví ho Julie a pak řekne, že to je pan policista.

„Opravdovej?“

„Réel!“ opraví ho znovu Julie.

„Jo, opravdovej,“ kývne Novotný.

„Ale nemáte uniformu.“

„To máš pravdu, to nemám.“

„Takže nejste opravdovej.“

Novotný vytáhne odznak a ukáže ho Brunovi. „Ale jo, jsem, dívej.“

„Jé, můžu si ho půjčit?“

Julie zavrtí hlavou a řekne, že to teda určitě ne, ale Novotný ho Brunovi dá, aby mu udělal radost. Má stejně starého syna a nejspíš ho uvidí jen párkrát do měsíce, jestli vůbec. Bruno se

rozzáří, poděkuje – francouzsky – a běží s tím hned za Medou, křičí, že je policajt, opravdovej, má odznak, heč, peč!

„Nejsem si jistá, jestli vám ho bude chtít vrátit,“ vzdychne Julie.

„Nestrašte,“ usměje se Novotný a pak se znovu zeptá, kdy viděla Michaelu Mrázovou naposledy. „Před tou návštěvou v nemocnici, samozřejmě.“

„Na konci února,“ řekne Julie. „To se můj muž vrátil domů... On byl skoro rok služebně ve Francii, víte. Je kardiochirurg.“

„Během března už jste se neviděly?“

Julie zavrtí hlavou a ze šuplíku vytáhne vařečku. „Promiňte, já mu do toho musím udělat díru, to je strašný, jako by to nemohl sníst normálně.“

„Moje děti taky milují párky v rohlíku, dokonce na to máme doma takovou speciální nahřívací tyč.“

„Mami?“

Julie se otočí. „Ano?“

„Jak to, že má Bruno pravej policejní odznak?“ ptá se Meda našťvaně.

„Protože tady pan kapitán je tak hodný, že mu ho půjčil.“

„Major.“

„Promiňte. Major.“

Meda se zadívá na Novotného a pak mu nesmlouvavě oznámí, že ona chce taky odznak.

„Medo!“

„No jo, když já mám ale jenom jeden,“ zklame ji Novotný.

Meda semkne rty. Blbej Bruno dostane odznak a ona nic, to není fér. „Tak něco jiného,“ řekne si.

„Co jiného?“

„Pistol!“

„Medo!“

„Pistolet!“ opraví se Meda, i když teď vůbec nejde o to, jestli mluví česky, anebo francouzsky, a ona to dobře ví, akorát si dělá z mámy legraci, to zas ví Julie, to jí totiž dělá Meda pořád.

Novotný se rozesměje. „Zbraň ti vážně půjčit nemůžu.“

„Protože žádnou nemáte.“

„Mám, ale půjčit ti ji nemůžu.“

„Kdybyste ji měl, tak byste ji ukázal.“

„To já nesmím, takhle ji na setkání ukazovat.“

„Takže ji nemáte,“ vysměje se mu Meda a za dalších pár vteřin už si to vítězně mašíruje do dětského pokoje i s černým pouzdrém od bouchačky, prázdným, samozřejmě, ale to nevadí, pouzdro je mnohem víc než odznak! Novotný se za ní dívá a má upřímnou radost, že ji tak moc rozveselil, má jen o něco málo starší dceru a radost jí bude moct dělat jen párkrát do měsíce, jeden měsíc o prázdninách a každý druhý rok na Vánoce.

„Nejsem si jistá, jestli vám to bude chtít vrátit,“ zopakuje Julie a odloží vařečku.

„Nestrašte,“ zasměje se Novotný a pak se zadívá do svého zápisníku. „Takže během března už jste Michaelu neviděla?“

„Ne, měla dovolenou.“

„Aha. Dobře. Má tady Michaela nějaké svoje osobní věci?“

„Ne, nemá tady nic.“

„Ona tady nepřespávala?“

„Bruno! Párek!“

„Je v rohlíku?“ volá Bruno, protože jestli v rohlíku není, tak on ho jíst nebude.

„Jo, je, pojd,“ uklidní ho Julie a pak si sedne zpátky k Novotnému. „Přespávala, když to bylo nutné kvůli dětem, občas.“

„Trvale tady ale nebydlela.“

„Ne, to ne, sem by se ani nevešla.“

„A nevíte, kde tedy bydlela?“

„No, se svým přítelem někde na Letné.“

„S Janem Tomešem?“

Julie pokrčí rameny. „Neznám jeho příjmení, Michaela o něm vždycky mluvila jen jako o Jendovi a moc nám o něm neřekla, myslím, že ji bil.“

„Jan Tomeš bil Michaelu?“

„Já nevím, jestli ten její Jenda je Tomeš,“ připomene mu Julie a působí rozčileně, nemá ráda, když musí věci opakovat stokrát.

„Pardon,“ omluví se Novotný. „Vy tedy máte informace o tom, že by Michaelu bil její přítel?“

„Ano, Michaela to tvrdila, občas kvůli tomu u nás přespala, asi se ho bála.“

„Dobře. Můžete mi ještě říct, kde jste byla v sobotu dvacátého pátého března mezi sedmou a devátou hodinou ráno?“

„V sobotu pětá... to je ten den, kdy se to stalo?“

„Ano.“ Novotný si Julii pozorně prohlíží, on na lidech pozná, když lžou, ale Julie byla zatím většinu času u linky a drtila tam ten rohlík, do očí jí pořádně vidí až teď.

„Vy mě z něčeho podezříváte? To je absurdní,“ zasměje se, ale Novotný na ní pozná, že má z něčeho strach.

„Z čeho bych vás měl podezřívát?“

„Z ničeho, já bych nikdy Míše neublížila, byla jako moje dcera, klidně by mohla být.“

Novotný zaslechne v Juliině hlase něco, co upoutá jeho pozornost. „To zní, jako by vám to její mládí v nějakém ohledu snad vadilo.“

„Nevadilo. Proč by mělo? S dětmi si náramně rozuměla... mnohem víc než já.“

Novotný to zaslechne znovu. Neumí to popsat, je to jen nepatrná změna tónu hlasu, nic víc, ale možná si to jenom namlouvá, možná chce paní Milerovou podezírat, protože je lepší mít nějakého podezřelého než nemít vůbec nic. „Taková chuť, to je sen,“ řekne a myslí to upřímně, kdyby takovou chuť k dětem sehnal, možná by se teď nerozváděl.

„Jo, to je,“ potvrdí Julie a Novotný to v jejím hlase zaslechne potřetí, teď už si je jistý, že to v něm opravdu bylo, že si to nenamlouvá, akorát neví, o co tady jde.

„Takže zpátky k té sobotě. Můžete mi říct, kde jste byla mezi sedmou a devátou hodinou ráno?“ Novotný se znovu zadívá Julii přímo do očí, tohle je rozhodující okamžik, jenže

do kuchyně zas vběhne to dítě a řeší ten pitomý párek, prý to je špatně, není tam dovnitř pořádně zaražený, prostě kouká ven víc, než by měl, a na Brunovu obranu je třeba říct, že ven kouká víc než polovina párku.

„Já se z tebe zblázním,“ vzdychne Julie, vstane a jde zase k té lince a zase je k Novotnému otočená zády, když říká, že v sobotu byla doma.

„Sama?“

„Se svým mužem.“

„Děti tady byly taky?“ vyptává se Novotný, děti by na tyhle vykonstruované lži nepřistoupily, ty by mu řekly pravdu.

„Ne, děti byly na škole v přírodě, vrátily se až odpoledne,“ řekne Julie a přitom tlačí párek do rohlíku takovou silou, až ho zlomí. „Sakra!“ vykřikne a švihne s ním o podlahu, pak si uvědomí, že ji Novotný sleduje, sebere ten párek a Brunovi tiše, ale výhrůžně oznámí, že na ty jeho výmysly už nemá náladu, buď to sní tak, jak to je, anebo ať nejí nic, jí už je to jedno. Bruno si ho vezme a jde a Julie se konečně podívá na Novotného. „Poprvé spaly v noci mimo domov, víte, my nemáme babičky, ke kterým bychom je dali, byla jsem z toho nervóznější než ony, ony se hrozně těšily.“

No dobře, teď mluví pravdu, ale k čemu to Novotnému je? Jeho nějaké školy v přírodě nezajímají, ale ta scéna před chvílí, ta ho zaujala rozhodně, do bloku si zapíše, že je Julie hysterická, jeden blbej párek, a hned je hysterická, kdyby tady byla Ivana, nic takového by si nezapsala, ale Novotný je chlap a ke všemu se rozvádí, ten si k tomu dokonce připojil tři vykřičníky.

„Takže doma. S manželem,“ shrne to a ten zápisník konečně zavře.

Julie neříká nic, čeká, že se Novotný zvedne a půjde, už mu přece řekla všechno, co potřeboval vědět, už mu nic víc říkat nechce, ale Novotný tam pořád sedí a upřeně se na ni dívá, jako by z ní chtěl vykukat nějakou pravdu, nebo spíš lež. Julie to nevydrží a uhne očima. „Skočím k dětem pro ty vaše věci.“

„Jo. To jste hodná,“ vydechne Novotný a čeká, slyší dohadování, křik a kroky, do kuchyně vejde Bruno, Meda a za nimi Julie. Bruno i Meda se dívají do země a Julie vyčkávavě na ně.

„Co se děje?“

„Bruno vyhodil to vaše pouzdro z okna,“ řekne Julie, protože Bruno brečí, ten už by neřekl nic.

„Aha, no to je... a proč?“

„Protože jsem vyhodila ten jeho odznak,“ řekne Meda na jeho obranu.

„To byl můj odznak,“ upřesní Novotný.

Meda horlivě přikyvuje. „Oui, c'était votre badge.“

„Neser mě, Medo!“ upozorní ji Julie.

„A kam jste ho vyhodili?“

„Dans la cour. Dans les buissons,“ zadrmlí Meda.

„Cože?“ Novotný francouzsky nerozumí a nechápe, proč ty děti, sakra, nemůžou mluvit normálně česky.

„Do dvora. Do křoví,“ přeloží mu to Julie. „Já půjdu s váma, je tam zamčeno,“ dodá potom a dětem oznámí, že s nimi si to vyřídí, až se vrátí.

„Michaela taky mluvila francouzsky?“ napadne Novotného ve výtahu.

„Ne, to ne.“

„A švédsky?“

Julie se zarazí, proč se jí na tohle Novotný ptá? „Nevím,“ odpoví po chvíli, ona přece nemá povinnost všechno vědět a všechno mu říkat, ale Novotný se jí teď dívá přímo do očí a ví moc dobře, že mu Julie něco tají.

Ivana sedí na lavičce v areálu nemocnice, rozhlíží se a opakovaně smrká, protože kolem sebe má celou řadu odporných alergenů. Není si vůbec jistá, jestli Milera pozná, v těch bílých pláštích vypadají všichni stejně, a Max nakonec žádný plášť

nemá, ale jde rovnou k ní, je tak nápadná, že by ji poznal každý, ani nemusí mít uniformu.

„Poručík Ivana Šeredová,“ představí se a zas rovnou vytáhne odznak.

„To je zvláštní, že se musíte představovat v té nepřechýlené formě,“ řekne Max a podá jí ruku, odznak nekontroluje, vždyť ji hned poznal, tak co by ho kontroloval, tohle je policistka jak z učebnice.

„Co tím myslíte?“

„No, poručík, slušelo by se poručice nebo tak nějak.“

„Jo, takhle,“ usměje se Ivana. Miler je jí sympatický, dokázala by si představit, že by jí vyšetřoval srdce, ale hned tu myšlenku zažene, to je přece tak neprofesionální, myslet zrovna na tohle, když vyšetřuje pokus o vraždu.

„Můžeme se tady kousek projít?“ navrhone Max. „Já jsem před důležitou operací vždycky trošku nervózní, a nemůžu sedět.“

Procházet se mezi stromy je to poslední, co by teď Ivana chtěla dělat, ale přesto kývne a jde. „Jste nervózní? Já si vždycky myslela, že nervózní jsme akorát my... pacienti.“

„Lékaři taky, jinak, samozřejmě, je to takové zvláštní napětí a těšení zároveň... nedá se to úplně přesně popsat.“

„Jako že se těšíte, až do někoho říznete?“

„Když to řeknete takhle, vypadám spíš jako blázen.“

„To si o vás rozhodně nemyslím,“ řekne Ivana a zase se vysmrká.

„V podstatě máte ale pravdu, těším se, až do někoho říznu, bez toho tu moji práci nejde dělat dobře.“

„Jasně. Tudy?“

„Třeba, takhle dokola, jestli vám to teda nevadí.“

Vadí, ale co už... Ivana vytáhne z kapsy zyrtec a nenápadně ho rozkouše. „Já chodím ráda,“ řekne, což není lež, v zimě chodí ráda a často, taky začala běhat, je to zatím jen takový indiánský běh na pásu v posilovně, ale Milerovi se pochlubí tím, že trénuje na maraton, ha ha, taková blbost, Novotný

by se Ivaně vysmál, ale Miler se tváří obdivně. Miler je totiž na rozdíl od Novotného gentleman a chce mít Ivanu na svojí straně.

„Maraton, no pane jo, to jste teda naprosto úžasná,“ pochvá-
lí ji a přitom na ni mrkne.

Ivana malinko zrudne. „To zvládne každý, když trénuje.“

Max se konečně uvolní, od poručíka Šeredové mu žádné nebezpečí nehrozí, jí může napovídat cokoliv a ona tomu bude věřit, ona na něj kouká jak na svatý obrázek, a když ji zatáhne ještě kousek dál, až tam pod rozkvetlé duby, tak ho ani nebude vyslychat příliš dlouho, on si hned všiml, že má alergii, a ta procházka jí nedělá dobře. „Já bych to nezvládl ani náhodou,“ přízná. „Já nesportuju vůbec, maximálně se občas projedu na kole, u toho člověk aspoň sedí,“ zasměje se Max a pak se zarazí, to kolo zmiňovat nemusel, to bylo přece úplně zbytečné, ale poručík Šeredová se o jeho nahodilé sportovní aktivity vůbec nezajímá, té všechny důležité věci nejspíš uniknou, myslí si Max, ale nemá tak docela pravdu, protože to nejdůležitější z tohoto rozhovoru – nebo tomu má říkat výslech? – Ivaně nakonec neunikne.

„Vy jste se nedávno vrátil do Čech, je to tak?“ zeptá se ho.

„Ano, na konci února. Původně jsem se měl vrátit až v květnu, ale trochu jsem to zkrátil,“ řekne Max a vůbec přitom nechápe, proč jí to povídá, proč prostě stručně neodpoví, na co se ho Šeredová ptá, a basta. Musí si na to dávat větší pozor.

„To muselo být pro rodinu těžké, to odloučení.“

„Dalo se to vydržet. Moje žena je zvyklá, že hodně pracuju, často se kvůli mojí práci stěhujeme... ale máte pravdu, to kvůli rodině jsem to zkrátil.“ Už zase, už zase to dělá, mele a mele, ticho buď, ty idiote, okřikne se v duchu.

„Teď tedy plánujete zůstat v Čechách, ano?“

„Asi ano.“

„Asi?“

Max pokrčí rameny, nechce o tom mluvit, nechce u Šeredové vzbuzovat podezření, tak radši mlčí. „S mojí prací člo-

věk nikdy neví,“ řekne konečně tak stručně, jak to jen jde, a jí to takhle stačí, zase začala smrkat a tady pod těmi duby se jí zjevně špatně dýchá.

„S vaší chůvou, s Michaelou Mrázovou... vycházeli jste spolu dobře?“ hekne.

„My jsme se moc neviděli. Lítal jsem do Čech jen jednou dvakrát do měsíce, a když jsem byl doma, ona měla vždycky volno, Julie to takhle zařídila, ví, že potřebuju klid a cizí lidé v domě mě znervózňují.“

„Aha. Michaela vás znervózňovala?“

„Ne, tak jsem to nemyslel... jen říkám, že jí kvůli tomu Julie vždycky dávala volno, proto jsem se s ní moc často nepotkával.“

„Takže se v podstatě neznáte.“

„V podstatě ne.“

„Ale vaše žena s ní byla spokojená, je to tak?“

„Asi ano, jinak by ji vyhodila, moje žena je na lidi docela přísná.“

„Myslíte zlá?“

„Ne, myslím přísná,“ zopakuje Max, ale Ivana si do zápisníku stejně poznamená, že Julie umí být zlá, proč si to tam píše? To přece umí být každý. Ivana se na ten řádek chvíli dívá a pak ho celý několikrát přeškrtně. Potřebuje se pořádně nadechnout.

„A děti?“ zalapá po dechu.

„Děti Míšu naprosto zbožňují, těžce nesou, že je v nemocnici. Jste v pořádku?“ zajímá se Max.

„Ano, jsem, jen mám trochu alergií, mohli bychom se vrátit?“

„Jistě, vezmeme to tadyhle zkratkou,“ navrhne Max a schválně táhne Šeredovou přes travnatý palouček.

„Plánovali jste si Michaelu jako chůvu nechat i potom, co jste se vrátil do Čech? Sám jste před chvílí řekl, že měla volno, když jste byl na víkend doma, a že potřebujete klid.“

Max se zarazí, to je dobrá otázka, poručík Šeredová nebude tak blbá, jak si o ní ještě před chvílí myslel. „To byste se

museli zeptat Julie, to ona řehila tyhle veei,“ vyhne se Max odpovedi.

„Vy jste se o tom se ženou nebavili? Nebyla ta Míšina dlouhodobá dovolená jen záminkou, jak se jí slušně zbavit?“

„Já opravdu nevíím, myslím si, že ne, dětem by hrozně chyběla.“

„A co vám?“ Ivana se na Maxe vyčkávavě zadívá, něco jí napadlo a potřebuje vidět, jak se Miler tváří, ale Miler se tváří tak nějak nijak.

„Jak to myslíte? Pro mě to byl v podstatě cizí člověk.“

„Víte, vyhodit chůvu pár dní potom, co se vrátíte domů z cest... vyvolává to u mě dojem, že...“

„My jsme ji nevyhodili,“ skočí jí Max do řeči. „Kdo vám tohle řekl?“

„Našli jsme u ní životopis, hledala si zjevně novou práci.“

„O tom nic nevíím. Na březem si vzala dovolenou, dlouho jí neměla a sama o ni požádala, potřebovala si vyřešit bydlení a nějaké další osobní věci, chtěla vyhledat svoji mámu, hrozně to řešila, to, že jí nechtěla, že jí odložila, občas se kvůli tomu v noci budila hrůzou.“

„Netvrdil jste, že pro vás byla v podstatě cizí člověk?“ připomene mu Ivana s takovým zvláštním úsměvem a Max se vzpamatuje a konečně zmlkne, ale už je pozdě, už toho na sebe prozradil dost.

„Tak co máme nového?“ zeptá se plukovník Malina a sedne si k ostatním ke stolu, pak se rozhlédne. „Uvaří mi někdo kafe? Šeredo?“

Bylo jasné, že zase požádá Ivanu, Ivana je tady jediná ženská, co na tom, že tohle je její případ.

„Díky.“

„No jo.“

„Tak co máme?“ zeptá se Malina znovu a přitom se podívá

na místo, kde vždycky sedí major Novotný, ale teď na něm nesedí nikdo. „Kde je Tonda?“

„Dneska se tady ještě neobjevil,“ napráší ho Karásek.

„Řekl někomu něco?“

„Mně ne.“

„Šeredo?“

Ivana zaslechne svoje jméno a přiběhne z kuchyňky. „Ještě se nevaří voda.“

„Víte něco o Novotném?“

„Nevím.“

„Sakra, jste partáci, kdo jiný to má vědět?“

„Můžu se ho pokusit sehnat,“ navrhne Ivana, ona za to přece nemůže, že se jí Novotný nesvěruje, vždyť se s ní skoro vůbec nebaví a to, že spolu dělají na tomhle případě, ho dost sere – to jí sám řekl, to si ani nemusela domýšlet.

Malina mávne rukou. „Nic teď nezkoušejte. Dejte mi kafe a hlášení.“

„Jo. Hned to bude.“ Ivana odběhne a za chvíli se vrátí i s kávou a krabicí mléka, položí to před Malinu, vezme si složku s nápisem *Michaela Mrázová* a rychle zmáčkne nějaké tlačítko na svém počítači, na plátně za jejími zády se objeví její fotka z posilovny pořízená včera a všichni se zasmějou. Ivana se ohlédne a zrudne. „Pardon,“ hlesne a nervózně přejíždí kurzorem po obrazovce.

„Tak bude to?“

„Jo, hned.“ Ivana klikne na správný soubor a za ní se konečně objeví fotka Jana Tomeše a Alice Tomešové. „To je Jan Tomeš a Alice Tomešová. Jan Tomeš je bývalý přítel Michaely Mrázové, žili spolu osm let, a Alice Tomešová je její nejlepší kamarádka, nebo teda byla.“

„Jsou sourozenci nebo co?“

Ivana zavrtí hlavou. „Manželé.“

„Hm. To je zajímavé.“

„A to není všechno.“

Malina netrpělivým gestem vyzve Šeredu, aby pokračova-

la, tohleto napínání on nemá rád, tohle není žádný podělaný thriller v televizi, tohle je realita a oni ten případ musí vyšetřit, čím dřív, tím líp, jinak je novináři sežerou.

„Jan Tomeš je nejlepší kamarád Pavla Vrtišky.“

„Kdo to je?“ diví se Malina. Na jména on nemá paměť.

„Majitel tý ukradený zbraně,“ připomene mu kapitán Karásek. Sice tenhle případ nedostal, ale když ho vyřeší, tak už ho snad příště Malina neobejde.

„Jo tak, hm.“

„Alibi nic moc, zbraň si mohl půjčit od Vrtišky a motiv taky měl, Mrázová se s ním v zimě rozešla,“ pokračuje Karásek snaživě, ale plukovník se stejně dívá na Ivanu.

„Vyslechli jste ho?“

„Jo, major Novotný.“

„A?“

„Nic.“

„Pozvem ho k nám, tady se rozmluví.“

Ivana se zarazí. „On teď... není v republice.“

„Vy jste ho nechala odjet?“

„Ano, na Svatou Lucii, ale on...“

„Na Svatou Lucii?“

„To je v Karibiku.“

„Děláte si ze mě srandu?“

„Ne.“

„Ježíšikriste, tak to se modlete, ať se vrátí, jinak máte průser jak Brno.“

Ivana zrudne, je to další trapná narážka na to, že je z Brna, anebo není? Ona přece žádala Novotného o svolení, chtěla to s ním všechno probrat, jenže on jí nezvedl mobil a na zprávu jí neodpověděl, on jí nikdy neodpoví na nic.

„Co to jeho alibi?“ zeptá se Malina, ale teď už se přitom dívá na Karásku. To Ivanu naštve, proč jí ten případ dával, když jí nevěří, že to zvládne?

„Dvacátého pátého března ráno se Jan Tomeš zdržoval u své maminky v Ďáblicích, zatímco Alice byla podle svých slov

sama doma v Nuslích,“ vyhrkne, dřív než se Karásek stihne nadechnout.

„V Ďáblicích?“

„Ano, kousek od místa činu.“

„Hm. Může mu to jeho máma dosvědčit?“

„Ne tak docela,“ řekne Ivana. „Paní Tomešová starší totiž zjevně dost pije, sice říká, že její syn byl v sobotu ráno doma, ale já si myslím, že kdyby Tomeš odešel a potom se zase vrátil a nachystal jí snídani jako obvykle, ona by si ničeho nevšimla.“

„Takže bez pořádného alibi a v Karibiku, to je vážně skvělé.“

Ivana mlčí. Ví dobře, že to skvělé není.

„Co dál?“

Na monitoru se objeví fotografie Maxe Milera a Julie Milerové. „To je Max Miler a Julie Milerová, mají dvě děti Medu a Bruna, Michaela Mrázová pracovala v jejich rodině zhruba půl roku jako chůva.“

„Má ta informace nějaký význam?“ zeptá se Malina netrpělivě.

„Nejspíš ano. Max Miler...“ – Ivana na něj ukáže prstem, jako by si ho snad někdo mohl splést s Julií – „... nejspíš Michaelu důvěrně znal.“

„Vždyť tam pracovala, tak je jasné, že se znali.“

Ivana si odkašle. „Já myslím, že se znali jinak.“

„Jak jinak?“

„Důvěrněji.“

„A to si myslíte, anebo to víte?“

„To si myslím,“ zopakuje Ivana, ale před Malinovým přísným pohledem uhne a cítí se trochu trapně, nemá to jak dokázat, tak co s tím?

„Můžete to dokázat?“

„Nemůžu.“

„Tak co s tím?“

Ivana pokrčí rameny.

„Přestaňte spekulovat a soustřeďte se na skutečné důkazy. Co ten Miler dělá?“

„Je to kardiochirurg, kapacita, na konci února se vrátil z dlouhodobého pracovního pobytu ve Francii a...“

„Když se teprve v únoru vrátil, tak jak mohl tu Mrázovou nějak důvěrněji znát?“ diví se kapitán Karásek. Ryje do toho schválně, aby to Ivaně ztížil co nejvíc, to je jasné.

„No?!“ pobídne Ivanu Malina.

„Nevím,“ šeptne Ivana, prostě to neví, byl to jen takový pocit, ale to nemusela říkat nahlas, na pocity se tady s prominutím sere.

„Na pocity se teď vyserte, Šeredo, a nechtějte mě rozčílit, nebo vás z toho případu brzo stáhnou.“

Karásek se usměje a Ivana polkne, pak pokračuje dál, dělá, že se nic nestalo, nic jiného jí ani nezbyvá, kdyby se tady složila, tak ji Malina z toho případu stáhne okamžitě a Karásek, ten se na to už zjevně těší, jinak by se tak přiblížle neusmíval. „V sobotu ráno byl Miler doma se svou ženou,“ řekne Ivana pevným hlasem a prstem ukáže na fotografii Julie, jako by si ji snad někdo mohl splést s Maxem.

„Tu bych pořádně prověřil,“ ozve se Novotný.

Malina se zadívá ke dveřím. „Kdes byl?“

„U soudu,“ omluví se Novotný.

„Jaký případ?“

„Můj.“

„Ty ses ještě nerozvedl?“ diví se Malina.

Novotný mávne rukou, svoje osobní problémy tady přede všemi rozhodně nebude rozebírat, to je jeho věc.

„Ty vole, dyť už se rozvádíš dva roky,“ vzdychne Malina a podívá se na hodinky. „Tak co máš na tu Milerovou?“

Novotný se poškrábe vzadu na hlavě. „Zatím nic moc,“ řekne. „Ale mám z ní takový divný pocit, něco tají.“

„Tak ji pořádně prověřte,“ doporučí mu Malina a Ivana se naštve.

Ona se musí na svoje pocity vysrat, zatímco ty Novotného se musí pořádně prověřit, to je tak odpornej šovinismus tady, to snad ani není možný, ale nahlas neřekne Ivana nic,

stejně by si nepomohla, prostě pokračuje dál, kde přestala. „Julie Milerová, čtyřicet jedna let, překladatelka ze švédštiny a francouzštiny.“

Novotný v údivu nadzvedne obočí. „Překladatelka za švédštiny a francouzštiny?“ Proč tohle neví? Proč tuhle informaci neměl, když za ní šel? „Proč jsi mi to neřekla, než jsem za ní šel?“

„Protože jsi se mnou nechtěl mluvit,“ obviní ho Ivana a má pravdu, Novotný s ní nechce mluvit nikdy o ničem, nesdílí informace, nespolupracuje, nekomunikuje, nesnáší ji.

„Když je to něco tak zásadního, tak mi to máš napsat, kurva,“ rozčílí se Novotný, na ženský už dneska nemá nervy. Stačí, že bude jedné platit deset tisíc měsíčně, za co? Za to, že ho podváděla tak dlouho, až ji vyhodil z domu?

„Je to opravdu tak důležité?“ diví se Malina.

Ivana pokrčí rameny. „Je to přinejmenším dost zvláštní.“

„Přinejmenším,“ prskne Novotný.

„Vysvětlí mi někdo, o co tady jde?“ požádá je Malina, protože se v tom trochu ztratil, to poslední hlášení se mu nepodařilo udržet v hlavě, od toho on tady není, aby to všechno v hlavě udržoval, denně má podobných hlášení několik.

„Michaela Mrázová byla podle všeho taky překladatelka,“ připomene mu Ivana.

„Nebyla.“

„Tak byla, nebo nebyla?“

„Nebyla,“ zopakuje Novotný. „Ona neumí francouzsky ani švédsky.“

„Jak to?“ diví se teď pro změnu Ivana.

Malina se podívá z jednoho na druhého. „Jestli si nebudete předávat informace, tak vás z toho případu stáhnou oba dva. Máte ještě něco?“

„Hádejte, kdo Michaelu do té rodiny přivedl,“ řekne Ivana tajemně, chce na závěr udělat dojem, dokázat, že ona se snažila, že ona udělala maximum, ale Novotný ani Malina nemají na tyhle hry náladu.

„Kdo?“

„Alice Tomešová.“

„No a?“

„No nic, já jen, že se nám to začíná pěkně zamotávat.“

„Tak to laskavě rozmotejte,“ doporučí jí Malina a vstane.

„A co ten rasový motiv?“ vzpomene si ve dveřích. „Novináři s tím pořád otravují.“

„To jsem prověřila, a vůbec nic. Žádné konflikty. Žádní nepřátelé.“

„Jasně. Všichni ji mají rádi, a přitom se ji někdo pokusil zabít.“

ZAČÁTEK